

Χίος. Ἡ λ. οὐσ. κατὰ θηλ. καὶ οὐδ. γέν. ὡς τοπων. πολλαχ.
2) Ὁ ἀπολήγων εἰς προεξοχὰς ὀξείας καὶ αἰχμηρὰς ὡς
ἀκάνθας Θράκ. (Μυριόφ.) || Ἄσμ.

Ποῦ νὰ βρω πέτρο ἀγκαθερὴ νὰ βάλω προσκεφάλι;
τὸ τί τρανάζει τὸ κορμὶ τὰ φταίει τὸ κεφάλι

Συνών. ἀγγριφωνωτός, ἀγγριφωτός. 3) Οὐσ.,
ἀκανθόχοιρος Βιθυν.

ἀγκαθεῶνας ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀγκαθεῶνας Πε-
λοπν. (Μάν. Οἰτυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι καὶ τῆς περιεκτικῆς καταλ.
-εῶνας.

Τόπος πλήρης ἀκανθῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκαθὰ 1 5.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀγκάθι τό, κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν.)
ἀγκάθιν Πόντ. (Οἶν.) ἀγκάθ-θιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Κύπρ.
ἀγκάθ-θι Μεγίστ. ἀγκάτ-τιν Κύπρ. ἀγάτ-τι Ἀπουλ.
ἀγάθι πολλαχ. ἀγκάθ' Β.Εὔβ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Καπ. (Ἀνακ. Σίλατ.) Μακεδ. (Βογατ. Πάγγ. κ.ά.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. ἀγάθ' Θεσσ. ἀγάθ'
Θεσσ. Θράκ. (Αἰν. κ.ά.) Κυδων. Λέσβ. Πάρ. (Λεῦκ.)
Προπ. (Κύζ.) Σάμ. κ.ά. ἀγκάτ' Καπ. (Φερτ.) ἀγκάφ'
Καπ. (Ἀραβάν.) ἀγκάζ' Καπ. ἀκάθ-θι Καλαβρ.
(Μπόβ.) ἀκάθ-θιν Σύμ. ἀκάθ-θι Σύμ. ἀκάτ-τι Σύμ.
ἀκάτι Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀκάτ-θι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκάφ-
φι Καλαβρ. ἀγκάθ-θι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγάσι Σέριφ.
ἡγκάθ-θιν Κύπρ. ἀχάντιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)
ἀχάντ' Πόντ. (Ὀφ.) ἀχάντ' (Κοτύωρ. Κρώμν. Ὀφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἡχάντιν Πόντ. (Κολων.) ἡχάντι
Πόντ. (Σινώπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀκάνθιν ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀκάνθιον. Περὶ
τοῦ γκ ἀντὶ τοῦ κ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀγκίστρι, ἀγκύλη
κτό. πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 6 (1894) 143 καὶ ΜΝΕ 2, 139
καὶ 502. Ὁ τύπ. ἀχάντιν οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀγκάθι ἢ ἄλλου
τινὸς τύπ., ἀλλ' ἀνεπτύχθη αὐτοτελῶς ἤδη ἀπὸ τῶν μεσν.
χρόνων. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 468,30 «τὰ γοῦν ἀκάνθια ἀχάν-
τιά τινές φασιν ἐφών ἀνδρῶν» καὶ 746,19 «ἔστι δέ μέχρι
καὶ νῦν ἀκοῦσαι πολλοὺς τῶν ἀγροίκων οὕτω καὶ τὰ
ἀκάνθια ἀχάντια λέγοντας».

1) Ἡ ὀξεία καὶ βελονοειδὴς ἀπόφυσις εἰς τὰ φύλλα ἢ
τοὺς κλώνους ἢ τὸν κορμὸν φυτοῦ, γενικώτερον δὲ πᾶν
ἀκανθῶδες φυτόν, ἄκανθα κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.)
Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ.
Σινασσ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κολων. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Μ' μπηκι ἐν'
ἀγκάθ' ὅς τὸν ποδάρι μ' Αἰτωλ. Πάτ'σα ἡνα ἀγκάθι Σινασσ.
Ἡ τρανταφυλλεὰ ὅει ἡγκάθκια Κύπρ. Ἐσέβεν τ' ἀχάντ' ὅς σὸ
ποδάρ' ἂν (ἐνεπήχθη ἢ ἄκανθα εἰς τὸν πόδα του) Κοτύωρ.
Τραπ. Χαλδ. Τ' ὁρμάν' ὅλον ἀχάντᾱ καὶ τριβόλᾱ ἐγομῶθεν
(τὸ δάσος ἐπληρώθη ὁλόκληρον ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβό-
λους) Τραπ. || Φρ. Ἀγάθι τό ἡχει καμωμένο (τὸ ἔχει λεπτύνει,
ὀξύνει πολὺ εἰς τὸ ἄκρον, ὡς λ. χ. ὅταν στρίβῃ τις τὸν
μύστακα) Κρήτ. Κακὸ ἀγκάθι (ἢ παρωνυχὶς) Ζάκ. Τὸν ἔκαμε
κι ἄλωνίξε ἀγκάθια (ἐπὶ τοῦ αὐστηρῶς τιμωρουμένου ὡς ὁ
ἀναγκαζόμενος νὰ ἄλωνιζῇ ἀκανθώδη χόρτα καὶ ὑποκεί-
μενος εἰς τοὺς νυγμοὺς καὶ τὰς λοιπὰς σοβαρωτέρας ἐνο-
χλήσεις τῶν ἀκανθῶν) Πελοπν. (Λακων.) Ἀχάντᾱ καὶ τριβόλᾱ
(ἐπὶ παντοειδῶν ἀκανθῶδων καὶ ἀχρήστων χόρτων καὶ
μεταφ. ἐπὶ μεγάλων καὶ δυσυπερβλήτων ἐμποδίων, τὰ ὅποια
συναντᾷ τις εἰς ἐπιχείρησίν του) Τραπ. Χαλδ. Ἀχάντιν ἐγέ-

νομουν ὅς σ' ὀμμάτᾱ τ' (ἄκανθα ἔγινε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
του, ἤτοι φθονεῖ βλέπων με εὐτυχοῦντα) Κερασ. Ἀχάντιν
γίνεται ὅς τῇ δουλείᾳ μ' (εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ἤτοι παρου-
σιάζεται ὡς πρόσκομμα εἰς τὴν ἐργασίαν μου) αὐτόθ.
Σ τ' ἀγκάθι στέκω (ζητῶ ἀφορμὴν πρὸς φιλονικίαν)
Πελοπν. Κάθομαι ὅς τ' ἀγκάθια (εἶμαι ἀνυπόμονος, ἀνήσυ-
χος ὡς πρὸς τὴν αἰσίαν ἔκβασιν ὑποθέσεώς τινος) Ἡπ.
κ.ά. Ἀγκάθια ἔχει ὁ κῶλός του (ἐπὶ τοῦ μὴ καθημένου
ἡσύχως, ἀλλὰ διαρκῶς κινουμένου) Ζάκ. Πελοπν. (Δημη-
τσάν.) κ.ά. Στέκουμι ὅς τ' ἀγκάθια (εἶμαι ἔτοιμος πρὸς
ἀναχώρησιν ἢ εἶμαι πολὺ βιαστικός) Αἰτωλ. Ἐχ' κι αὐτὸς
τ' ἀγκάθι τ' (τὴν ὁδύνην, λύπην) αὐτόθ. Τοῦ ἡχα ἀγάθ'
ὅς τ' γαρδιά (μὲ ἔθλιβε, μὲ ἐλύπει πολὺ) Κυδων. Μοῦ κατσε
ἀγκάθι (ἐπὶ τοῦ προξενούντος διαρκῇ ἐνόχλησιν ὡς ἡ
εἰσερχομένη πού τοῦ σώματος καὶ μὴ δυναμένη εὐκόλως
νὰ ἐξαχθῇ ἄκανθα) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Εἶν' ἐν' ἀγκάθι!
(ἐπὶ ἀνθρώπου φιλέριδος, ὀχληροῦ, κακοῦ) πολλαχ. Διαό-
λον ἀγάθια (ἐπίβουλοι καὶ μοχθηροὶ ἄνθρωποι) Κεφαλλ.
|| Παροιμ. Ἀπ' ἀγκάθι βγαίνει ρόδο κι ἀπὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι
(ὡς ἐκ τῶν ἀκανθῶν βλαστάνει τὸ ρόδον καὶ παρὰ τὸ ρόδον
ἢ ἄκανθα, οὕτω καὶ ἐκ τῶν πονηρῶν γονέων γεννῶνται
χρηστὰ τέκνα καὶ τάνάπαλιν ἐκ χρηστῶν γονέων ἀνάξιοι
τούτων υἱοί. Πβ. ἀρχ. παρὰ Πλουτάρχ. Περὶ τοῦ ἀκούειν
44 Ε «ὡς ἂν ἔχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν | φύον-
ται μαλακῶν ἄνθεα λευκοῖων») πολλαχ. Τὸ καμάρι τοῦ
χωροῦ καὶ τ' ἀγκάθι τοῦ σπιτιοῦ (ἐπὶ ἀνθρώπου καλῶς φερο-
μένου μὲν πρὸς τοὺς ξένους, κακῶς δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους)
Πελοπν. (Κορινθ.) Τ' ἀγκάθι ἀπὸ μικρὸ ἀγκελώνει (ὅτι ὁ
πονηρὸς ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας ρέπει εἰς τὸ κακόν) Πελοπν.
(Πύργ.) Καλουκίρ' τὸ ἀγκάθ', χειμονιᾶτ' κον μαρούλ' (ἐπὶ
ὀπωρικοῦ μὴ τρωγομένου εἰς τὸν καιρὸν τῆς παραγωγῆς
του) Αἰτωλ. Ἀς μὴ κρατῇ ἡ μαννούλλα μ' κι ἂς μὴ κρατῇ
ὅς τ' ἀγκάθια (ἢ στοργὴ τῆς μητρὸς ἐξαφανίζει πᾶσαν
δυσάρεστον ἐντύπωσιν) αὐτόθ. Ἐβγήκε τ' ἀγκάθι ἀπὸ τὸ
χωράφι (ἐπὶ πονηροῦ ἀνθρώπου ἐκλιπόντος) Πελοπν.
(Λάστ.) Ἐβγαλε τ' ἀγκάθι ἀπὸ τὸ χωράφι (ἐξεδικήθη τιμω-
ρήσας τὸν κακόν) Δημητσάν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.
Κρήτ. Μῆλ. β) Πληθ. ἀγκάθια, τὰ βελονοειδῆ φύλ-
λα τῆς ἐλάτης Αἰτωλ. γ) Τὸ φυτὸν σκόλυμος ὁ Ἰσπα-
νικός (scolymus Hispanicus) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων
(compositae) ἀγν. τόπ. δ) Τὸ φυτὸν κνίδη ἢ διοίκιος
(urtica dioeca) τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (urticaceae)
Πόντ. (Σινώπ.) Συνών. τσουκνίδα. ε) Ἀγκάθι
βόιδινο, τὸ φυτὸν ὄνωνις ἢ ἀκανθώδης (ononis spinosa)
τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκαρπῶν (leguminosae) ΘΧελδράιχ
24. Συνών. ἄωννίδα. ς) Ἀγκάθι βαφῶν, τὸ ἀκαν-
θῶδες φυτὸν δίψακος ὁ γναφευτικός (dipsacus fullonum)
τῆς τάξεως τῶν διψακωδῶν (dipsacaceae) ΘΧελδράιχ
45. ζ) Ἀκάθιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ φυτὸν ἀτρακτυλὶς ἢ
λευκόκαυλος (carthamus leucocaulos) τῆς τάξεως τῶν
συνθέτων (compositae) ὀνομασθέν οὕτω ἐκ τοῦ ἀκανθί-
νου στεφάνου τοῦ Χριστοῦ (κατὰ τὴν παράδ. πολλῶν
ἀκανθῶν ὁ χυμὸς εἰκονίζει τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ) Σύμ.
Συνών. σταυραγκάθι. η) Μάγισσας ἀχάντιν, τὸ φυτὸν
κίστος ὁ ἐλελισφακόφυλλος (cistus salvifolius) τῆς τά-
ξεως τῶν κιστωδῶν (cistaceae), τοῦ ὁποίου περιαιροῦντες
τὸν φλοιὸν κατὰ τὸν Μάιον μῆνα κατασκευάζουν σταυροὺς
ὡς ἀποτρόπαια τῆς τῶν μαγισσῶν ἐπηρείας Πόντ. (Κερασ.)
θ) Θριξ ἀκανθώδης Πόντ. (Κερασ.): Σοιράχαντον ἀχάντᾱ
(ἀκανθοχοῖρου ἀκανθώδεις τρίχες). ι) Σάρωθρον ἐκ
θάμνου ἀκανθώδους Πόντ. (Κερασ.): Νὰ δᾶκομπῶ καὶ
ἀχάντιν κ' ἔχω (θὰ σαρώσω καὶ σάρωθρον δὲν ἔχω). ια)

Ἡ ἀκανθώδης σπονδυλική στήλη τῶν ἰχθύων ἰδίως, εἶτα δὲ γενικώτερον ζώου καὶ ἀνθρώπου, ἡ *ραχοκοκκαλὰ* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Σύμ. κ. ἀ.: *Πονῶ τ' ἀκάτ-τι μου* Σύμ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. *ἀγκάθα* 2, *ἀγκαθας* 2. 2) Συνεκδ. φῦμα γεννώμενον ἐξ ἀκάνθης, ἡ ὁποία ἐνεπήχθη καὶ ἔμεινε πολὺν καιρὸν ἐντὸς τῆς σαρκὸς Κρήτ. β) Ἀπόστημα γεννώμενον εἰς τὸν λιχανὸν ἢ ἀλλαχοῦ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ σώματος Κρήτ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ.: *Ἐβγαλα ἀγάθι 'ς τὸ χέρι* Ἐρμούπ. *Ἐβγαλεν ἀγκάθι 'ς τὴν μασκάλῃ* Περίδ. Συνών. *ἀγκαθερό* 2, *θεριάγκαθο*. γ) Εἶδος ἐξανθήματος γεννωμένου ὑπὸ τὴν γλῶσσαν ἰδίως τῶν βρεφῶν Πόντ. (Οἰν.)

ἀγκαθιάζω (I) ἀμάρτ. *ἀγαθιάζω* Κρήτ. Νάξ. κ. ἀ. *ἀχαντᾶζω* Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκάθι*, παρ' ὃ καὶ *ἀχάντιν*, ὅθεν τὸ *ἀχαντᾶζω*.

1) Νύσσω, κεντῶ δι' ἀκάνθης Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Ἐπέρεν ἕναν ἀχάντ' κ' ἔχαντᾶσεν ἄτον* Τραπ. Χαλδ. *Τὰ γέν' σ' ἔχαντᾶσανε με* (τὰ γένεια σου μὲ ἐκέντησαν) Κερασ. *Ἐπάτεσα ἀπάν' 'ς σ' ἀχάντᾶ κ' ἔχαντᾶγα* (ἐπάτησα ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν καὶ ἐκεντήθην) Τραπ. Χαλδ. 2) Περιβάλλω τι δι' ἀκανθῶν, δι' ἀκανθώδους φράκτου Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. κ. ἀ.): *Ἀχαντᾶζω τὸ κεπὶν* (κεπὶν=κῆπος) Κοτύωρ. *Ἐχαντᾶσα τὸ τδεράσ' νὰ μὴ βγαίνουνε τὰ γαρδέλλᾶ τῶν τρώγουνε τὰ τδεράσα* (περιέφραξα δι' ἀκανθῶν τὴν κερασέαν διὰ νὰ μὴ ἀναβοῦν τὰ παιδία καὶ τρώγουν τὰ κεράσια) Ὁφ. 3) Πληροῦμαι ἀκανθῶν Κρήτ. Νάξ. κ. ἀ.: *Ἀγαθιάζει τὸ χωράφι* Κρήτ. *Ἀγαθιασμένος τόπος αὐτόθι. Δὲ δόρεσα νὰ δουλέψω τὸ χωράφι, γιατί 'τονε ἀγαθιασμένο* Νάξ.

Πβ. *ἀγκαθίζω*, *ἀγκαθώνω*.

ἀγκαθιάζω (II) ἀμάρτ. *ἀγκαδιάζω* Κύπρ. *ἀγκαδικιάζω* Κύπρ. *ἀγκαδιῶ* Κύπρ. *ἀγκαδικιῶ* Κύπρ. *ἀγκακιῶ* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκαθὸς* < *κανθός*. Πβ. ΧΠαντελ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 119.

Παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω, ἐρευνῶ: *Ἀρκεσεν τῶν σιράτες ἀγκαδικιοῦσιν* (ἤργησε νὰ ἔλθῃ καὶ τοὺς δρόμους παρατηροῦν). *Ἀγκάδιασα τῶν 'ἐν ἡῶρα τον*. *Ἀγκάδια ἂν ἔρκεται* (παρατῆρει κτλ.) *Ἀγκάδια νὰ βρῆς τὸ καλάνιν*. || Ἄσμ.

Ξέρεις τὸ 'ἐμέν, τὴν μάνναν μου, τῶν ξέρεις τὴν γενεάν μου, ἀγκάδια τὰ μοισίδια μου τῶν 'δὲ τὴν συντυδίαν μου

(παρατῆρει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ ἰδέ, ἦτοι ἄκουσον, τὴν ὁμίλιαν μου).

ἀγκαθιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀχαντέρ'ς* Πόντ. (Κοτύωρ.) Οὐδ. *ἀχαντᾶριν* Πόντ. (Κερασ.) *ἀχαντᾶρ'* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) *ἀχαντέρ'* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκάθι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ πλήρης ἀκανθῶν ἐνθ' ἀν.: *Ἀχαντᾶρ' καφούλ'* (θάμνος) Χαλδ. *Ἀχαντέρ'* τραντάφυλλο Κοτύωρ.

ἀγκάθιασμα τό, (I) ἀμάρτ. *ἀχάντᾶσμαν* Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) *ἀχαντέασμαν* Πόντ. (Τραπ.) *ἀχάντᾶγμαν* Πόντ. (Κερασ.) *ἀχαντέαγμαν* Πόντ. (Τραπ.) *ἀχαντίαγμαν* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀγκαθιάζω* (I), παρ' ὃ καὶ *ἀχαντᾶζω*.

Τὸ κεντεῖν, τὸ νύσσειν ἢ πλήττειν δι' ἀκάνθης ἢ ἀκανθώδους φυτοῦ.

ἀγκάθιασμα τό, (II) ἀμάρτ. *ἀγκάδιασμαν* Κύπρ. *ἀγκάδικιασμαν* Κύπρ. *ἀγκάκιασμαν* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀγκαθιάζω* (II).

Παρατήρησις, ἔρευνα: *Τ' ἀγκαδικιάσματά σου τὸ 'ἐσέναν 'ἐν φελούν τίποτε*.

* **ἀγκάθιαστος** ἐπίθ. *ἀχάντᾶστος* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀγκαθιαστός* < *ἀγκαθιάζω* (I) τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ νυχθεῖς ὑπὸ ἀκάνθης.

ἀγκαθίδα ἡ, Ἀττικ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκάθι*. Πβ. ἀρχ. *ἀκανθίς*.

Εἶδος μύκητος.

ἀγκαθίζω Ἡπ. Παξ. κ. ἀ. *ἀχαντίζω* Πόντ. (Κολων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκάθι*, παρ' ὃ καὶ *ἀχάντιν*, ὅθεν τὸ *ἀχαντίζω*.

1) Νύσσω, κεντῶ δι' ἀκάνθης ἢ ἀκανθώδους πράγματος Παξ. Πόντ. (Κολων.): *Τὸ πήανε νὰ τὸ φιλήσῃ ὁ πατέρας του, μὰ τὰ μουστάκια του ἀγκαθίζανε τὸ παιδί κι ἀρχίνισε τὰ κλάματα* Παξ. *Ἐμπήκε μέσ' 'ς τ' ἀγκάθια κι ἀγκαθίστηκε αὐτόθι*. Συνών. *ἀγκυλώνω*. β) Μετοχ. *ἀγκαθισμένος*, ὁ ἔχων ἀκανθώδη ἐπιφάνειαν. Εὐχρηστον τὸ οὐδ. *ἀγκαθισμένο οὐσ.*, κίτρον κακόσχημον, τραχὺ τὴν ἀφὴν καὶ κακῆς ποιότητος Ἡπ. 2) Μεταφ. ἐνοχλῶ, πειράζω Ἡπ. Παξ. κ. ἀ.: *Ἀγκαθίζουνε τὰ λόγια του* Παξ.

Πβ. *ἀγκαθιάζω* (I), *ἀγκαθώνω*.

ἀγκάθινος ἐπίθ. Λεξ. Ἡπίτ. *ἀγκάθ-θινος* Ρόδ. *ἀγκάθ-θενος* Ρόδ. *ἀγάθινος* Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *ἀκάνθινος*.

Ὁ ἐξ ἀκανθῶν πεποιημένος: Ἄσμ.

Ὁποῦ φορεῖ 'ς τὴν κεφαλὴ ἀγκάθ-θινο στεφάνι Ρόδ.

Ποῦ τοῦ φοροῦ 'ς τὴν γεφαλὴ ἀγάθινο στεφάνι Ἄνδρ.

ἀγκαθίστρα ἡ, ἀμάρτ. *ἀγαθίστρα* Κύθν. Νάξ. (Βόθρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκάθι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίστρα.

1) Φυτόν τι Νάξ. (Βόθρ.) 2) Ἀγρὸς ἄγονος πλήρης ἀκανθῶν καὶ ἀγρίων χόρτων Κύθν.

ἀγκαθιτᾶρι τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκαθίτης*.

Ὁ μύκης λυκόπερδον (lycoperdon). Πβ. *ἀγκαθίτης*.

ἀγκαθίτης ὁ, Ἰκαρ. Κίμωλ. Χίος *ἀγκαθ-θίτης* Κῶς *ἀγκατ-τίτης* Χίος (Καρδάμ.) *ἀγκατθίτης* Χίος *ἀγαθίτης* Κρήτ. Πάρ. Τήν. *ἀγαθίτ'ς* Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.) *ἀγάθ'τας* Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκάθι*.

